Profesionalism și emoție artistică

(Loredana Baltazar, 20 septembrie 2007)

Încheind seria de concerte dedicate exclusiv creației românești, evoluția Corului Academic Radio dirijat de Dan Mihai Goia s-a încadrat într-un traseu temporal însumând un veac de muzică, scrisă de unii din cei mai cunoscuți și valoroși autori.

Operată cu cea mai mare atenție, selecția celor 17 lucrări din program a funcționat ca generatoare de perspectivă asupra vastității dramaturgiei genului coral de apartenență românească; am străbătut cărări care s-au intersectat, la început, cu cele trasate de corul „Preludiu" (în privința lucrărilor Waldgesang de George Enescu și Psalmul 123 de Marțian Negrea), cele două părți ale programului, aproximativ egale, jalonând varietatea creației compozitorilor dispăruți din viață și, respectiv, a celor prezenți. De la piesele lui Enescu și Negrea până la cea a Irinei Odăgescu (Tatăl nostru), șirul de opusuri a beneficiat de 2 mari „suporturi" tematice: unul de filiație folclorică iar celălalt, religioasă, deși au existat lucrări care au „evadat" din limitele acestei clasificări (precum spumoasele Culori, flori, fructe de Felicia Donceanu și melodioasele Valsuri ale lui Vasile Timiș).

Mai important de subliniat este însă faptul că dirijorul Dan Mihai Goia a construit o axă sensibilă în acel spirit tradițional pe care i l-am apreciat dintotdeauna. Sprijinindu-se pe o intonație precisă (remarcabil fiind potențialul timbral al vocilor grave) și o dicție clară, corul a parcurs – cu cert profesionalism – un ascensio tensional culminând cu piesa finală aparținând Irinei Odăgescu, a cărei versiune interpretativă a fost antologică.

Iar publicul, pătrunzând spiritul rugăciunii, a părăsit sala încărcat de emoție...